

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobkyně: **POE, spol. s r. o.**, Varenská 3101/49, Ostrava, zastoupené advokátkou JUDr. Petrou Vons Janulkovou, Rokycanova 809/1c, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2024, čj. MPSV-2024/95633-823, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2024, čj. 3 A 40/2024-29,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2024, čj. 3 A 40/2024-29, **se ruší.**
- II. Žaloba **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

1. Popis věci a průběh předchozího řízení

[1] Žalobkyni byla v roce 2013 poskytnuta (přiznána) dotace na realizaci projektu „Řešení pro Olomoucký kraj“ ve výši 5.666.634,80 Kč. Žalovaný dotaci vyplácel po částech, vždy na základě žádosti o platbu. V roce 2015 žalovaný provedl administrativní kontrolu navrženého programu žalobkyně a shledal v něm porušení metodických pravidel a autorského zákona. Vydal proto Oznámení o schválení závěrečné monitorovací zprávy a zjednodušené žádosti o platbu (*oznámení*), kterým žalobkyni oznámil, že poskytnutá (přiznaná) dotace bude pokračena o 1.019.994,26 Kč. Zároveň jí uložil opatření podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech v rozsahu částky 397.224,92 Kč

(nevyplacení této částky). Proti oznámení podala žalobkyně námitky, které ministryně práce a sociálních věcí zamítla. Žalobkyně rozhodnutí ministryně napadla žalobou u městského soudu. Ten rozhodnutí ministryně i oznámení žalovaného zrušil a vrátil jí věc k opětovnému projednání.

[2] Žalovaný současně žalobkyni vyzval (dle § 14f zákona o rozpočtových pravidlech) k vrácení zbylé částky (již poskytnuté) dotace ve výši 622.769,34 Kč. Žalobkyně částku vrátila, avšak současně proti výzvě podala žalobu k Městskému soudu v Praze, který žalobu proti výzvě výrokem I rozsudku odmítl a výrokem II zamítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Rozsudek městského soudu pak potvrdil Nejvyšší správní soud (NSS) rozsudkem ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Afs 219/2016-27. Oba soudy totiž uzavřely, že výzvu nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. a vydání výzvy nelze považovat ani za nezákonný zásah žalovaného.

[3] Po opětovném projednání námitek (viz bod 1 tohoto rozsudku) dospěla ministryně k závěru, že námitky nejsou důvodné, proto je rozhodnutím zamítla. Žalobkyně se následně žalobou domáhala zrušení tohoto rozhodnutí. Městský soud výrokem I označil rozhodnutí ministryně o námitkách za nicotné, neboť rozpočtová pravidla ve znění do 19. 2. 2015 nesvědčovala žalovanému pravomoc o námitkách rozhodnout, respektive vůbec nepředpokládala existenci takového opravného prostředku. Výrokem II městský soud zrušil oznámení s odůvodněním, že žalovaný nebyl oprávněn k nevyplacení dotace přistoupit, neboť rozhodná právní úprava takový postup neumožňovala. Ustanovení § 14e rozpočtových pravidel ve znění do 19. 2. 2015 totiž připouštělo nevyplacení (části) dotace pouze v případě, že byla porušena pravidla pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie. Takové pochybení však žalobkyni v dané věci vytýkáno nebylo. Žalovaný proti rozsudku městského soudu podal kasační stížnost, kterou NSS rozsudkem ze dne 1. 3. 2024, čj. 6 Afs 289/2023-27, zamítl.

[4] Žalovaný s ohledem na předchozí (zrušující) rozsudek ve věci vydal nové oznámení (nyní posuzované), ve kterém uvedl: „*Vaše závěrečná monitorovací zpráva a zjednodušená žádost o platbu byly schváleny bez krácení dle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, na základě čehož Vám bude na bankovní účet č. 159789971/0300, doložený dne 4. 4. 2024 uhrazena částka vykázaná v žádosti o platbu č. 6 ve výši 397 224,92 Kč pod variabilním symbolem 4339600052. Zároveň si Vás dovoluujeme upozornit, že na výše uvedenou částku Vám bude vzhledem k pochybením, jimiž byl dotčen doložený nově vytvořený/inovovaný produkt v rámci Závěrečné monitorovací zprávy, následně zaslána výzva k vrácení části dotace dle § 14f zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech.*“ Žalobkyně toto oznámení napadla žalobou u městského soudu, který ji nyní napadeným rozsudkem zamítl.

2. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

[6] Oznámení je podle stěžovatelky především nepřezkoumatelné a městský soud pochybil, když uvedl, že touto vadou netrpí. Oznámení neobsahuje žádné odůvodnění a „upozornění“ na výzvu k vrácení dotace je v rozporu s výrokem oznámení. Žalovaný blíže neupřesnil ani pochybení stěžovatelky. Ve věci je veden dlouholetý spor o uložení sankce za porušení rozpočtové kázně v celkové výši 1.019.994,26 Kč. Vydané oznámení je podle

pokračování

stěžovatelky závěrečným shrnutím a vypořádáním poskytnuté dotace. Schválil-li proto žalovaný dotaci bez krácení (dle výroku oznámení), lze z toho usuzovat, že obdrží nárokovanou částku. K datu konečného vypořádání jí nebyla uhrazena částka ve výši 1.019.994,26 Kč. Z této částky jí žalovaný přiznal náhradu 397.224,92 Kč, avšak z oznámení není seznatelné, jak bylo naloženo se zbylou částkou (622.769,34 Kč). Oznámení je tak v rozporu se skutkovým stavem i s obsahem správního spisu.

[7] K datu vydání oznámení nebyla stěžovatelce z předmětné dotace vyplacena částka ve výši 1.019.994,26 Kč. Domníval-li se žalovaný, že u vyúčtování dotace existuje pochybení, měl tento stav zohlednit ve výroku oznámení (stejně jako ve dvou předchozích rozhodnutích, kde bylo pochybení uvedeno a odůvodněno). Nyní žalovaný svoji předchozí správní praxi změnil, ačkoliv na pochybení stěžovatelky zjevně trvá. Došlo tak k porušení zásady legitimního očekávání, když stěžovatelka předpokládala, že v případě uložení sankce měl žalovaný postupovat formálně shodným způsobem jako doposud a pochybení uvést a konkretizovat. Žalovaný navíc stručností svého třetího rozhodnutí fakticky docílil toho, že stěžejní otázka správnosti uložené sankce nemůže být podrobena soudnímu přezkumu, neboť ji pominul. To stěžovatelka považuje za nesprávný postup zakládající nesprávnost a nezákonnost oznámení. Schválil-li žalovaný závěrečnou monitorovací zprávu bez nutnosti krácení dotace, nemůže nadále zadržovat částku 622.769,34 Kč. Městský soud v rozsudku uvedl, že částku 622.769,34 Kč vrátila stěžovatelka s konečnou platností poskytovateli. Dle stěžovatelky je však jediným orgánem, který může posoudit oprávněnost čerpání poskytnuté dotace, správce daně.

[8] Se stěžovatelkou bylo od roku 2015 vedeno řízení o vyúčtování dotace. Žalovaný tehdy vydal první oznámení, ve kterém rozhodl o krácení dotace a připustil jako opravný prostředek „námitky“, o kterých rozhodla ministryně začátkem roku 2016. Následně žalovaný vydal výzvu k vrácení části dotace, která nepochybně navazovala, resp. byla výsledkem tohoto předchozího řízení. Nyní je údajně nesporné, že rozhodnutí o námitkách bylo nicotné, rozhodnutí o uložení sankci nepřezkoumatelné a rozhodnutí o krácení dotace nezákonné. Výzva k vrácení části dotace byla proto výsledkem nesprávného a nezákonného řízení. Jednání stěžovatelky na základě této výzvy k vrácení části dotace ve výši 622.769,34 Kč jí nemůže být přičítáno k tíži, neboť je vůči poskytovateli dotace v nerovném postavení. Stěžovatelka rovněž namítá, že by částku 622.769,34 Kč v roce 2016 poskytovali dotace vrátila, nelze se tvářit, jako by od počátku neexistovala a v rámci konečného vyúčtování dotace ji zcela pominout. Závěrem stěžovatelka uvedla, že je malým subjektem podnikajícím v oblasti sociálního vzdělávání a sankce má pro ni fatální ekonomický dopad. Navrhla proto NSS, aby rozsudek městského soudu zrušil.

[9] Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem městského soudu a uvedl, že se jedná již o třetí rozhodnutí ve věci. První rozhodnutí bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost a druhé pro nezákonnost. Zásadní jsou však dle žalovaného okolnosti, za kterých byla předchozí dvě rozhodnutí zrušena.

[10] Stěžovatelce byla poskytnuta dotace pro realizaci projektu, který měl probíhat od března 2013 do března roku 2015. V roce 2015 však žalovaný při kontrole zjistil, že podstatná část předloženého programu ze strany stěžovatelky byla doslova převzata z dokumentu již existujícího. Tím došlo k porušení pravidel dotačního programu. Žalovaný proto přepočítal hodnoty monitorovacích indikátorů výstupů a stěžovatelce vyměřil odvody z celkové částky přiznané dotace. Toto rozhodnutí nebylo do dnešního dne zpochybněno. Žalovaný ve sporu ohledně částky 397.224,92 Kč postupoval v rozporu

s tehdejším zákonem, u zbývajících částky (ve výši 622.769,34 Kč) však postupoval již v souladu se zákonem. Nyní napadeným oznámením byly žalobkyni dříve krácené prostředky (397.224,92 Kč) vyplaceny, zároveň však žalovaný stěžovatelku upozornil na postup podle § 14f rozpočtových pravidel, přičemž následně jí zaslal výzvu k vrácení částky.

[11] K absenci odůvodnění oznámení žalovaný uvedl, že dle § 68 odst. 4 správního řádu nemusí orgán prvního stupně rozhodnutí odůvodnit v případě, že všem účastníkům řízení vyhověl. Toto pravidlo je na nyní posuzovaný případ aplikovatelné, neboť žalovaný rozhodoval pouze o částce 397.224,92 Kč, která stěžovatelce byla vyplacena. Její následné vymáhání dle § 14f rozpočtových pravidel je předmětem jiného správního řízení.

[12] V reakci na tvrzení stěžovatelky ohledně vedení sporu o uložení sankce za porušení rozpočtové kázně v celkové výši 1.019.994,26 Kč žalovaný podotkl, že částka byla řešena ve dvou různých správních řízeních. O části dotace (ve výši 622.769,34 Kč) již bylo pravomocně rozhodnuto. V nyní posuzované věci se rozhoduje o částce 397.224,92 Kč. Tvrzení stěžovatelky o tom, že napadené oznámení je závěrečným shrnutím dotace, není pravdivé. Nadto bylo rozhodováno pouze o faktickém transferu, nikoliv o porušení rozpočtové kázně. Stěžovatelka s ohledem na proběhlá soudní řízení nemohla předpokládat, že je rozhodováno o celkové částce 1.019.994,26 Kč, a nemohlo proto dojít ani k porušení zásady legitimního očekávání.

[13] Zásadní podmínkou pro přiznání dotace bylo vytvoření inovativního produktu, což však nebylo splněno. Argumentace likvidační povahou sankce je proto účelová. Proto žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

3. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] NSS předesílá, že rozsudek městského soudu přezkoumává v rozsahu kasačních námitek (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a z důvodů uvedených v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Povinností kasačního soudu je však mimo jiné (z úřední povinnosti) zohlednit existenci případné zmatečnosti řízení před krajským (městským) soudem (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). V nyní posuzované věci NSS dospěl k závěru, že řízení před městským soudem bylo zatíženo zmatečností [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], neboť projednal žalobu stěžovatelky meritorně, ačkoli nebyly splněny podmínky řízení.

[15] Stěžovatelka žalobou napadla oznámení o vyplacení části dotace. Zároveň soudu alternativně navrhla, aby její návrh posoudil jako žalobu proti nezákonnému zásahu. Městský soud se rozlišením žalobních typů nijak nezabýval a implicitně návrh stěžovatelky posoudil jako žalobu proti rozhodnutí.

[16] Dle § 65 s. ř. s. platí, že *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

[17] Jak je patrné z citovaného ustanovení, splnění podmínek aktivní procesní legitimace je dáno tehdy, tvrdí-li žalobce (myslitelné) negativní dotčení vlastní právní sféry napadeným rozhodnutím. Nedostatek aktivní procesní legitimace (situace, kdy žalobce buď dotčení na právech rozumně vůbec netvrdí, nebo je takové dotčení z povahy věci vyloučeno) zpravidla povede k odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz rozsudek NSS

pokračování

ze dne 27. 9. 2005, čj. 4 As 50/2004 - 59). Postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. je tedy vyhrazen pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již ze žaloby samé.

[18] Z popisu předcházejícího řízení plyne, že žalovaný stěžovatelce zaslal napadené oznámení, jímž reagoval na předchozí zrušující rozsudek městského soudu. V oznámení uvedl, že stěžovatelce schválil její žádost o platbu a stěžovatelce vyplatí částku ve výši 397.224,92 Kč. Na závěr stěžovatelku upozornil, že jí bude zaslána výzva k vrácení této částky ve smyslu § 14f zákona o rozpočtových pravidlech. Stěžovatelka žalobou napadla právě oznámení o vyplacení části dotace.

[19] Jak bylo řečeno výše – aktivní procesní legitimace ve smyslu § 65 s. ř. s. je dána za situace, kdy žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí negativně zasáhlo do jeho právní sféry. Aktivní procesní legitimace je proto vyloučena tehdy, netvrdí-li žalobce žádné dotčení svých práv nebo je dotčení z povahy věci vyloučeno. Napadla-li proto stěžovatelka oznámení, kterým jí žalovaný informoval o vyplacení požadované částky, je z povahy věci vyloučeno, aby toto rozhodnutí jakkoliv negativně zasáhlo do právní sféry stěžovatelky (ostatně tento názor uvedl městský soud v napadeném rozsudku, viz bod 8). Jedná se totiž o pouhé oznámení o transferu částky. Toto oznámení z povahy věci není způsobilé krátit práva stěžovatelky anebo jí uložit povinnosti.

[20] Jak se podává ze shora uvedeného, vedený spor musel vyústit ve vyplacení částky 397.224,92 Kč. V odůvodnění předcházejícího zrušujícího rozsudku totiž městský soud (rozsudek ze dne 21. 9. 2023, čj. 3 A 10/2020-84) uvedl, že „*v nyní projednávané věci nebyl žalovaný vůbec oprávněn k nevyplacení dotace přistoupit, neboť rozhodná právní úprava takový postup neumožňovala. Za porušení vytykánych pravidel mohla být žalobkyně postižena toliko formou odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44 a 44a rozpočtových pravidel.*“ Postup předpokládaný městským soudem proto logicky dospěl k tomu, že stěžovatelka obdrží peníze původně zadržované žalovaným, a ten následně bude postupovat dle pravidel proti porušení rozpočtové kázně. Žalovaný proto zadržovanou částku 397.224,92 Kč stěžovatelce vyplatil (na základě její původní žádosti o platbu) a předem o tom stěžovatelku informoval nyní napadeným oznámením. Následně (ještě před předpokládaným postupem podle § 44 a § 44a zákona o rozpočtových pravidlech) žalovaný splnil svoji povinnost ve smyslu § 14f zákona o rozpočtových pravidlech a vyzval stěžovatelku k vrácení části poskytnuté dotace (viz bod 22 a 23 rozsudku NSS ze dne 21. 3. 2019, čj. 1 Afs 293/2018-28). O tom, že stěžovatelce zašle tuto výzvu, pro úplnost zatím jen informoval. Je proto zřejmé, že oznámení svojí formou ani obsahem není způsobilé jakkoliv negativně zasáhnout právní sféru stěžovatelky.

[21] Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení stěžovatelky, že se má jednat o závěrečné shrnutí dotace. Stěžovatelka si totiž musela být vědoma (s ohledem na předcházející soudní řízení), že o částce 622.769,34 Kč již bylo rozhodnuto a v nyní vedeném řízení se projednává pouze zbývající částka. Nemohla se tak domnívat, že se jedná o závěrečné vyúčtování dotace, jak tvrdí v žalobě i kasační stížnosti. Stěžovatelka ostatně ani nevysvětluje, jak samotné oznámení zasáhlo do jejích práv. Naopak se snaží navodit dojem, že se mělo jednat o závěrečné shrnutí dotace (a žalovaný tak opomenul vypořádat zbylé části dotace), byť je zjevné, že tomu tak nebylo. Předmět soudního přezkumu je však ohraničen napadeným rozhodnutím, přičemž žalobní námitky musí směřovat právě proti němu.

[22] S ohledem na výše uvedené zdejší soud žalobu stěžovatelky proti oznámení odmítl pro nedostatek aktivní procesní legitimace ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[23] Dále se NSS věnoval alternativnímu návrhu stěžovatelky, tzn. žalobě proti nezákonnému zásahu. V bodu V žaloby totiž stěžovatelka uvádí, že „za nezákonný zásah by bylo považováno právě zadržování částky 622.769,34 Kč.“

[24] K tomu zdejší soud uvádí, že stěžovatelka sice žalobou formálně napadla oznámení, z její žalobní argumentace (jakož i z kasační argumentace) je nicméně zjevné, že brojí proti uložení sankce za porušení rozpočtové kázně ve výši 1.019.994,26 Kč a proti „zadržování“ zbylé částky ve výši 622.769,34 Kč.

[25] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

[26] Dle ustálené judikatury NSS představují překážku věci rozhodnuté ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pouze meritorní rozhodnutí v téže věci. Za meritorní rozhodnutí je pak v případě správního soudnictví nutno považovat především rozsudky a usnesení, kterými se rozhoduje ve věci (§ 53 odst. 1 s. ř. s.). Je proto nutno posoudit dvě základní otázky – zda se jedná o tutěž věc (tj. uložení shodné povinnosti) a zda již o ní bylo dříve soudem meritorně rozhodnuto (rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2006, čj. 3 Ans 8/2005-52).

[27] Stěžovatelka nezákonný zásah žalovaného spatřuje právě v zadržování částky ve výši 622.769,34 Kč. Jak již NSS předestřel shora, žalovaný v roce 2016 zaslal stěžovatelce výzvu ve smyslu § 14f zákona o rozpočtových pravidlech k vrácení částky 622.769,34 Kč (výzva). Stěžovatelka na základě výzvy žalovanému uvedenou částku zaslala a následně se domáhala jejího vrácení u městského soudu. Ten věc projednal, žalobu proti výzvě odmítl a žalobu proti nezákonnému zásahu zamítl. Rozsudek městského soudu potvrdil NSS rozsudkem ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Afs 219/2016-27. Jak je patrné, stěžovatelka se již v předchozím řízení domáhala vrácení částky 622.769,34 Kč, kterou žalovanému na základě výzvy dobrovolně poskytla. Stěžovatelka se ovšem již tehdy domnívala, že žalovaný nemá právo uvedenou částku zadržovat a domáhala se jejího vrácení. Jinými slovy řečeno, NSS má za to, že jsou splněny podmínky pro odmítnutí návrhu pro překážku věci pravomocně rozsouzené – jedná se totiž o žalobu totožné osoby a tutěž věc (stejný předmět řízení). Městský soud by se proto nemohl věcně zabývat ani touto otázkou.

[28] NSS dokáže pochopit motivaci stěžovatelky, která se zjevně domáhá meritorního přezkumu uložení sankce v celkové výši 1.019.994,26 Kč. Je však nutno poznamenat, že částku 622.769,34 Kč vrátila stěžovatelka sama na základě výzvy. Jak k tomu již poznamenal NSS ve stejné věci stěžovatelky (rozsudek čj. 5 Afs 219/2016-27): „*Smyslem výzvy k vrácení dotace je především upozornit příjemce dotace na skutečnost, že se dopustil pochybení a porušil podmínky, za nichž mu byla dotace poskytnuta, a umožnit mu dotaci, popř. její část, bez jakékoli sankce vrátit. Jakkoli mohou být pohnutky stěžovatele, který dotaci vrátil, aby se vyhnul případnému postihu, pochopitelné, je nutno konstatovat, že tuto strategii si zvolil stěžovatel sám; není rozhodné, zda svým postupem akceptoval zjištění žalovaného (což popírá) či zda pouze eliminoval možné negativní, a jak tvrdí, likvidační následky v případě kontroly správce daně a sankčního vyměření odvodu a penále. Ani skutečnost, že stěžovatel svým postupem de facto vyloučil možnost následné soudní kontroly ve vztahu k případnému rozhodnutí správce daně, které však nebylo vydáno, nemůže změnit nic na tom, že výzva, proti které stěžovatel brojí, nemá*

pokračování

materiální znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. “ Tato část „sankce“ již proto není věcně projednatelná.

[29] Pro úplnost zdejší soud uvádí, že ohledně částky 397.224,92 Kč se může stěžovatelka domáhat soudní ochrany v pozdější fázi řízení, tedy až po případném rozhodnutí správce daně.

[30] S ohledem na výše uvedené NSS dospěl k závěru, že městský soud pochybil, když i přes chybějící podmínku řízení o žalobě meritorně rozhodl, přestože měl žalobu odmítnout. Zatížil tak řízení vadou zmatečnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., k níž musel NSS dle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti.

4. Závěr a náklady řízení

[31] Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. platí, že pokud byly důvody pro odmítnutí návrhu již v řízení před městským (krajským) soudem, rozhodne NSS současně se zrušením rozhodnutí městského (krajského) soudu i o odmítnutí návrhu. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu zrušil a současně žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 110 odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[32] Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek městského soudu byl zrušen a zároveň byla žaloba odmítnuta, rozhodoval NSS jak o nákladech řízení o kasační stížnosti, tak o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozsudku městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. přitom platí, že v případě odmítnutí žaloby nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů. Z tohoto důvodu nemají účastníci řízení právo na náhradu nákladů řízení ani před městským soudem, ani před NSS. Protože NSS napadený rozsudek zrušil a současně žalobu odmítl, zaplacený soudní poplatek za žalobu ani za kasační stížnost se nevrací (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 30. 9. 2021, č. j. 4 Azs 187/2020-49, č. 4263/2021 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu